

Relativiteit

Een samenleving

Vincent Massée

Inleiding

Een dag zonder kind

Van alle dagen in mijn leven vond ik de dag van kinderloze wetenschap het ergst.

Die dag werd mij openbaar toen mijn toenmalige vrouw de echtscheiding gewaar deed.

Welke dag ooit zou volgen, de dagen werden hard en leeg zonder het gelach en gekibbel van mijn kleine dochter, die nu al weer erg groot is.

Vandaag vertelde zij mij dat mijn ex van mij weg was gestuurd, maar niets is minder waar.

Deze woorden heb ik gelijk gerelativeerd, zodat mijn lief er geen last van zou hebben.

Weet wel dat mijn lief niet mijn ex vrouw is, maar mijn nu achtjarige dochter.

Wat is Relativatie?

Relativatie is de onderspiegelde gedachte, de gedachte onder de eigenlijke bedoeling.

Het uiten van een kreet is de uitroep die wordt gedragen door een beeld, een zinnebeeld of een klankbeeld.

Welk beeld dan ook, onder deze ligt de relativiteit verholen.

Soms uit iemand direct een relatieve gedachte of wil iemand zich achter dit beeld verschuilen zoals mijn vader toen hij mij moedwillig liet verminken.

Ja, de verminking op zich was niet relativerend maar de wil tot verminken was een euveldaad die in zich geen relatieve grond heeft.

Misdaad wordt dan ook nooit vergeven, vergeving is het relativeren van een zinnelijk kwaad.

Vreemdgaan is zinnelijk, moord, verminking of verduistering van gelden zijn dit niet.

Er is veel gepasseerd in mijn bestaan die geen Relativatie behoeven, het niet aangaande is niet ten telken male herbenoembaar en verdwijnt aldus met de tijd.

Deze mensen hebben zichzelf gediskwalificeerd in het boek des levens.

Wat onbenoembaar is moet onbenoembaar blijven.

In het volgende korte werk wil ik ingaan op de wetenschappelijke en de maatschappelijke vorm van relativiteit en de Relativatie van wetenschap tegenover deze maatschappelijke waarde.

Voor een uitgebreide vorm van schrijven over relativiteit verwijs ik u graag naar het Vademecum Relativiteit dat onder mijn hand verschenen is bij Brave New Books.

In het eerste hoofdstuk behandel ik de staatkunde en zo verder tot het laatste waarin ik enkele persoonlijke vragen behandel.

De grondvesting van Rome, de Oorsprong

Wie de oorspronkelijke waarde en waardering van de Etrusken, de stichters van het eerste Rome wil bezien of bezingen moet naar de Romulus en Remus kijken.

De Wolfvin met haar jongen staat onder andere in het Paleis de Medici en met kent het als een markant en hokkig beeld van twee jongeren tastend naar de tepels van het dier, de wolf.

Om maar niet eerst met de Wolfvin te beginnen, wie waren Romulus en Remus?

Romulus was het eerste kind van de moeder en Remus de derde.

Ertussen in zat een dochter, die stierf, dat is het beeld van de Wolfvin.

Romulus was als oudste de stamhouder getuige de plaatsing der jongens, links en rechts.

Wij kennen een dergelijk beeld ook van het Laatste Avondmaal en van het Beleg van Rome (100vChr), dat

eindigde in een verbrande hand, de linker, de minste van de twee handen.

Wat wilde dat beeld voor de Etrusken vertellen, zij hadden Rome immers al gesticht?

Het beeld was een canon, een canon is een gecomprimeerde vertelling.

Het vertelde de jongeren dat de zoon er niet is zonder de dochter, al gaat zij in de strijd om de macht altijd dood.

Dood van verhongering of op het kraambed.

Dit was een harde les van een vruchtbare samenleving, die goed voor de inwoner van die samenleving zorgde.

Zo waren naast de canons ook andere beelden in zwang, bijvoorbeeld van het feest van de dood.

Gelegen op een ligbank genoten de doden van het laatste avondmaal, vandaar dus Jezus aan tafel.

Als u kijkt naar het voedsel dan ziet u gekonfijt eten (Bessen, Bijen, Larven, Mieren).

Het feestmaal van deze succesvolle samenleving was vreemd, maar voortreffelijk.

Hebt u wel eens een Mier gegeten?

Deze smaken naar munt en citroen en een Cicade naar drop.

Welke een samenleving was dit, die het eten verwachtingsvol op het bord liet lopen?

Het was een jonge samenleving die niet prat ging op de jaren van bestaan.

Deze samenleving was dynamisch, zo dynamisch dat er tekens werden opgericht te midden van de sociale cultuur om daar een anker te hebben.

De gebruiken, het voedsel, de rust (contemplatie) waren naast taal en canons met zekere ankers.

Toch veranderde er iets ongeveer 110vCHR, de oude koning ging dood zonder wettig gevolg dat inhield dat er een nieuwe loot aan de stam moest komen.

Deze nieuwe loot kwam van de Latijnen, een tot dusver ongekende groep binnen de Etruskische samenleving.

De Latijnen namen veel over, maar niet alle gebruiken en de taal.

Langzaam veranderde de samenleving van een hoogstaande klassieke dynamische samenleving, naar een laagdrempelige boeren samenleving met militaire potentie.

Het Latijn van de begintijd (Marelius) was rechttoe rechtaan, anders dan de latere Ovidius of Marcus Aurelius die als Keizer in Goud gegeten werd.

Wie was Marelius?